

Vorig jaar (2019) was Lise-Marie mee met de evangelisatieactie naar de zomerfeesten in Gorinchem. Hieronder deelt zij graag haar verhaal met u.

Op weg naar Gorinchem zie ik al enkele gele borden die mij leiden naar het punt van het feest. Net over het spoor zie ik de gele ambulance van Sjofar met de versterking in een kring staan. Gevouwen handen en gesloten ogen. Gebed voor het moment dat wij van over het hele land mensen gaan ontmoeten met ieder hun eigen verhaal.

In gebed de roep naar God om hulp en kracht deze avond. Maar ook ons opzien en uitzien naar de ontmoetingen.

Na het gebed splitsen we ons op met ieder een stapel folders en Bijbels.

Ik ga deze avond samen op met Nico den Breejen. Voor hem de eerste keer evangeliseren en hij wil graag een avond meedraaien.

We lopen richting het station. Daar komen al de eerste mensen aan gedruppeld. Op een kleine afstand van 40 meter zie ik een groepje jongelui bij een bushokje staan. Ze communiceren op een joviale manier met een aantal jongens verderop.

Ik vraag hun kort of zij straks ook naar het feest gaan. Mij wordt al snel duidelijk dat de jongens al een drankje achter in hun keel hebben zitten. Toch zijn ze benieuwd waarom ik hen aanspreek en met welke boodschap.

Ik geef hen allemaal een kaart met daarop een hartjesballon. Lijkt op een Valentijnskaart, maar achterop de boodschap: Liefde van God.

Ze reageren niet negatief maar open. De één vertelt dat hij ooit in de klas iets heeft gehoord over Jezus. De ander kent er niks van. Ik merk dat ze geïnteresseerd worden naar elkaars reactie, of misschien de ander er meer van weet dan hij of zij zelf.

Door het gesprek merk ik dat ze God kennen van ziektes bij hun oma, of weleens van gehoord. Maar verder dan dat eigenlijk niet.

De jongens vragen naar mijn band met God. In het kort mag ik ze iets vertellen en hen een boodschap meegeven. Dan komt het moment dat ze andere mensen zien en eigenlijk hun aandacht daarbij kwijtraken.

Nico naast mij spreekt een Islamitische meneer aan op een bankje. Hij wil er meer van weten en vraagt of hij een folder van Nico mag.

Na deze korte gesprekjes wordt het al behoorlijk druk bij de uitgangen van het station. We delen zoveel mogelijk kaarten uit en prikkelen mensen met vragen.

De één blijft stil staan, de ander wordt boos of gooit het als een snoeppapiertje op de grond. Op dat soort momenten stijgt een stil gebed tot God of de Heere ons vanavond de mensen wil brengen of aanwijzen.

Daar zie ik een groepje meiden aan komen lopen. Ik vraag of zij naar het feest gaan. Er klinkt volmondig: 'ja'! Ik vraag of ze ooit de naam God of Jezus hebben gehoord. Nee klinkt het antwoord. Wel willen ze weten Wie het is. Dan klinkt het opeens uit één van de monden: "Loop mee, ik ben heel benieuwd, maar mijn vrienden willen doorlopen". De ander vraagt of ze het mag filmen om zo het ook aan anderen te laten zien. Natuurlijk! Als je maar serieus bent.

"Toen ik klein was heb ik er ooit over gehoord, maar niemand van ons gaat naar de kerk.

Wel ben ik benieuwd hoe het komt dat jij gelooft". Weer merk ik dat de jongelui vragen om een getuigenis. Hun eerste reactie is: "Maar dat zijn toch altijd mensen die in het zwart lopen en zo somber kijken en jij ziet er vrolijk uit".

Welk beeld roept de kerk op richting mensen vanuit de wereld? Gaf God ons geen lach op ons gezicht of een prachtige regenboog met kleuren en geen zwarte boog? De meisjes vragen naar meer informatie dan alleen een kaart en ik geef ze een Bijbel mee.

Samen met Nico loop ik richting de ambulance. We nemen even wat drinken en delen onze ervaringen met de anderen van ons team. We zien twee biddende mensen in de ambulance voor ons en al die mensen deze avond. Dat maakt mij stil. We staan er dus geen één seconde alleen voor, want achter ons staan mensen met het belangrijkste wapen: gebed.

Nico en ik lopen opnieuw richting het station. We zien twee jongens die juist de andere kant op lopen. Dezelfde vraag schiet bij Nico en mij in gedachten: "Waarom zouden zij terug gaan?"

Allebei gaan ze hun eigen weg. Een van de jongens begint te vertellen. Hij is onderweg naar huis en heeft niet de behoefte om naar dat feest te gaan. Hij moet werken morgen. We horen dat hij bij Dirk van de Broek werkt. Hij wil eerst niks vertellen maar in z'n hele blik zagen wij een zoektocht naar een doel in dit leven. We horen dat hij nooit meer bid. O, vragen wij, waarom ben je gestopt met bidden? Het antwoord wat we krijgen: "Ik heb mijzelf van het leven willen beroven, maar voordat ik het wilde doen heb ik gebeden, maar kreeg geen één dag antwoord". Zijn eerste vraag is dan ook gelijk of wij weleens antwoord krijgen op gebed en waarom God zich stil houdt als er juist zoveel onrust in de wereld is.

Nico vertelt iets over zijn bidden en antwoorden van God. De jongen geeft aan toch voor ons weer te gaan bidden. We wezen hem niet terecht over zijn beroving van het leven, maar hij werd jaloers op ons geloof in gebed. Deze jongen heeft heel veel pogingen gedaan, maar toch was hij er nog. Voor God een weet en voor ons vraag.

Die avond ga ik ook nog richting de straten waar het feest plaatsvindt. Triest, verdrietig hoe de jongelui losgaan. Maar daar herkent een jongen ons. "U hier?", vraagt hij ons. We leggen aan hem uit wat wij doen en vragen naar de herkenning die hij in ons ziet. Hij roept: "Ja ooit heeft u mij iets verteld over catechisatie. Dat is mij altijd bij gebleven. Ik was toen met iemand mee. Ik heb het geprobeerd maar mijn leven is nu een puinhoop". We bemoedigen hem! En geven op dat moment een luisterend oor. Hij gaat weer zijn eigen weg. Al lopend bidden we stil of de Heere hem niet wil loslaten.

We gaan naar huis! Vol met onze eigen gedachten.